

Jouni Inkala, five poems in Finnish and in English

Aavesärkyä

- W.H. Audenille -

Entäpä jos selkäkipu on kerran omistamamme hännän
aavesärkyä. Niskan kolotus selkäpanssarin.
Hartioissa kiehuva särky siipien
etenkin pitkän kirjoitusrupeaman jälkeen.
Entäpä jos hiuksemme ovat sulkien, karvamme
untuvien sukua ja kavioiden tilalla
litistyivät painomme alla lättäjalat.
Korvien paikalla loistivat kidusten punaiset
pornoluolat. Voiko siis olla, että menneisyytemme
oli ruotojen viitoittamaa. Että liu´umme
huomaamattamme kohti jatkoaikaa. Nykymerien
aaltoja ja tyyntä. Sillä emmehän voi tietää
millä tuulella matalapaineet vielä työskentelevät.
Kuka osaa kertoa miksi siirtyisimme kahdelta
jalalta yhden varaan, miksi pakaralihaksemme
kasvaisivat kiinni polvitaipseisiin ja miksi saisimme
nähdä päivän, jolloin äidit ovat munankuoria
joiden sisällä lapset syntyvät ja kasvavat, kunnes
uudelleen säädetyssä täysi-ikäisyydessä kuoriutuvat.

Phantom Pain

- For W.H. Auden –

What if backache is phantom pain of the tail we once possessed? Our necks ache for the long gone carapace. Our shoulders are simmering especially after a long writing session, sore with the lack of wings. What if the hair on our heads is descended from feathers, body hair from pile? Has our weight pressed our hooves into flatfeet? Have our ears replaced the red porn caves of gills? So is it possible that our past was marked out by fish bones? And we were, unawares, sliding towards extra time. Towards the waves and calm of contemporary oceans. After all, there is no way of knowing which winds still power the cyclones. Who can tell why we would shift from two feet to one, why our gluteal muscles would join the backs of the knees and why we would live to see the day when our mothers are egg shells, inside which babies are born and raised, until they hatch in their newly decreed majority?

Translation: Sarka Hantula

Olen ollut liian monta kertaa oikeassa
että muistaisin niistä yhdestäkään mitään.

Muistan toisia kertoja kun mietteet jälkeinpäin
asettuivat myöhäiseen hymyyn, venyttivät suupieliään
pitkään takaraivolla

ratkeavaan helppoon ja huojentavaan nauruun.

Muistan kaikkia niitä aikoja jotka omistivat minut.
Lähtivät meluamatta, ääntään korottamatta.

Ketä ne nyt paimentavat,
kenessä leikkivät lujaa nyt.

I have been right too many times
to remember anything about a single one.

I remember other times when reflections afterwards
set themselves into a belated smile, stretching their lips
for a long time on the back of my head

breaking into an easy and relieving laugh.

I remember all those times that owned me.
Left without making noises, without raising their voices.

Who are they shepherding now,
in whom are they wildly playing now.

Translation: Sarka Hantula

Iltasatu. Jackarby

Ruisleivän karhea hengitys kielelläni sen myös huomasi,

antoi kuminanjyvän kuiskata sisältään aamukahvin reunaan
jo tutun, kylmemmän tiedon täyttämään.

Mitä se mieltä siellä, niityltä taikinaan ja leipomon
uuniin unohdettuna, käsien ja lempeiden koneiden litistämänä
että leivässä itse muistaisi tiensä
kupin ja huulien risteyksessä.

Astuin sen lävitse aikaan jossa toistin vielä taivaallisempaa
nimeäni, suolan ja levän kevyttä, niin kuin
niiden yhteinen haju meren rantakiviltä, rantakiville

ja takapihan niitylle minne kyyn nahka oli kaartunut ilmavaksi
rapisevaksi kysymysmerkiksi, juuri sellaisen päivän perään kasvavaksi
jonka kautta astuessaan ei jalkapohjissa tunne

kipua mitä olisi halunnut tuntea.

Hetkenä joka jaetaan yksin osiin ja mietitään
tyhjän pöydän ääressä mihin sen viipaleet kallistuvat ja katoavat.

Minuutin ja sen puolikkaan laajenevassa universumissa

missä sekunnit kiertävät kunnes juurtuvat ja siementävät.

Bedtime story. Jackarby

The rye bread's rough breath on my tongue noticed it too,

it let the cumin seed whisper from its interior to the rim of my morning coffee
filled by an already familiar, colder knowledge.

What did it ponder there, abandoned from meadow to dough, then
to the bakery oven, flattened by hands and gentle machines,
to remember, in the bread, its journey
in the hybridization of cup and lips.

I stepped through it into a time in which I repeated my even more celestial
name, light as salt and kelp, like their joint odor
from the rocks by the seashore, on to the rocks

and the meadow in back of the house, where a viper's skin had curled into a rustling
and airy question mark, to grow at the end of exactly
the kind of day one moves through and the soles of one's feet

do not feel the pain one would have liked to feel.

At a moment divided, alone, into equal parts and contemplated
at an empty table where its slices lean and fall.

In an expanding universe of a minute and half a minute

where seconds spin, until they take root and seed.

Translation: Anselm Hollo

Kolme sisarta kymmenen vuotta myöhemmin

Olga seisoo vielä hetken tuulisella hautakummulla
missä syysmyrsky on repinyt puita kuin huvikseen.
Mashan ja Kulyginin hauta on juuri peitetty.
Viisi päivää sitten heidät löydettiin vuoteestaan.
Vesilasit tyhjinä, myrkkyyntä kuolleina.
Kaikki olivat varmoja että Masha oli pistänyt myrkyn
vesikarahviin. Kestämättä enää! Toiset taas
uskoivat että Kulygin ei kestänyt ajatusta siitä
ettei pääsisi enää kaupunginvirastosta valtuustoon.
Olga seisoo. Alkaa sataa. Orava hypähtelee
käytävällä ja tuijottaa huomattavan typerästi.
Muut hautajaisvieraat huhuilevat Olgaa siellä
missä hevoset odottavat, mutta vielä hän ei mene.
Olga pudistaa päätään ja ajattelee ankarasti, miten
kertoisi tämän Irinalle, joka on jo kahdeksatta vuotta
mieleltään järkköneiden sairaalassa, joka sijaitsee
Moskovassa. Hänen otsansa rypistyy, hän ajattelee.
Ohimoilla alkaa nakuttaa näkymätön, ehkä kadotuksesta
taas kerran lennähtänyt tikka. Orava säntää äkkiä
tiehensä. Näkemättä, miten Olga ei yhtään itke.

The Three Sisters, ten years later

Olga stops for a moment longer on the windy cemetery hill where an autumn storm seems to have amused itself by ripping branches off the trees. Masha's and Kulygin's grave has just been covered. Five days ago they were found in their bed, their water glasses empty; dead of poison. Everybody had been sure it was Masha who spiked the bedside carafe with poison. She couldn't stand it anymore! But some others believed it had been Kulygin who could not stand the thought that he would not be promoted from the municipal office to the town council, ever. Olga stands there. It starts to rain. A squirrel bounces along the path, stops to stare, looks remarkably stupid. The other mourners call Olga's name from where the horses are waiting, but she does not leave, yet. She shakes her head and racks her brains over how to tell this to Irina who now is in her eighth year in a hospital for the mentally deranged, in Moscow. Olga knits her brows, thinks. Within her temples, an invisible woodpecker, perhaps escaped, once again, from perdition, starts pecking. The squirrel dashes off, all of a sudden. It does not see how Olga is not weeping at all.

Translation: Anselm Hollo

Brodskyn muistolle

Millaista siellä nyt on? Kutittavatko siivet?
Joko sinusta on veistetty sata pilvenkevyttä
rintakuvaa? Ketkä kaikki olet jo tavannut?
Kenen kanssa päässyt tupakalle? Keitä siellä
luetaan? Ketkä ovat parhaillaan muodissa?
Onko Vergilius päässyt Limbuksesta ylös?
Kerrotko terveisiä? Sinulla on varmasti ikävä
Venetsiaa? Voinko panna sinulle sinne paketin?
Voitko kirjoittaa ja kertoa mitä kaipaat, haluat?
Tarvitsetko villasukkia? Jouduitko mahdollisesti
talviseen osastoon? Vai sittenkin muualle?
Soiko Bachin musiikki siellä tosiaan aina?
Kuinka paljon siellä kerrotaan hyviä vitsejä?
Lävistävätkö kädet toisensa tervehdittäessä?
Miten minä sitten eräänä päivänä tunnistan sinut?

In memoriam Brodsky

What's it like there, now? Are your wings itchy?
Have they already carved a hundred busts of you,
light as clouds? Whom have you met already?
Stepped out to have a smoke with?
Who are they reading there? Who's in right now?
Has Vergil managed to rise from Limbo?
Could you remember me to him? I guess
you miss Venice? Can I send you a package?
Could you drop me a line to tell me
what you are missing, what you would like?
Could you use some wool socks? Did they perhaps
put you in the wintry section? Or somewhere
else, after all? Is it really true you can listen
to Bach there, all the time?
How many good jokes can you hear there in a day?
Do people's hands pass through each other
when they shake hands?
And how will I recognize you there, one day?

Translation: Anselm Hollo